

komme til at dække områder med en befolkning på ca. $7\frac{1}{2}$ mill. eller 15 pct. af landets befolkning. Visse af de dele af de tidligere Developments Areas, hvor det går godt, unddrages altså nu den særlige lovgivning.

Den nye lov — støtten, der kan ydes.

Den støtte, der kan ydes efter den nye lov, er omhandlet i §§ 2-7. I det følgende redegøres for hver af disse paragraffer, idet det indledningsvis skal bemærkes, at der stort set er tale om en videreførelse af den hidtidige lovgivning.

§ 2 bemyndiger som hidtil handelsministeren til at sikre sig grunde, gøre disse byggemodne og til at opføre egnede bygninger herpå. Hertil kommer — som noget nyt — at det offentlige fremover også — hvis dette ønskes — kan bygge på privat ejet jord, d. v. s. uden for de egentlige Industrial Estates.

Hvis egnede grunde — f. eks. til Industrial Estates — ikke kan skaffes, bemyndiges handelsministeren til at foretage ekspropriationer. Dette er dog en bestemmelse, der kun er lidt brugt. Foreløbig skal der kun foreligge 4 tilfælde. Ikke desto mindre kan bestemmelsen få en vis præventiv virkning. Herom sagde statssekretæren i handelsministeriet, Mr. John Rodgers, ved debatten den 9. november:

„Erfaringer har vist, at blot det, at vi kan ekspropriere, gør det muligt for myndighederne at nå til forståelse med grundejerne om rimelige priser. Alene af denne årsag tror jeg, at det er nødvendigt at have muligheden for ekspropriation.“

Under forhandlingerne i parlamentet fastslog Mr. Maudling i øvrigt udtrykkeligt, at man ville fortsætte at bygge erhvervslokaler med henblik på udlejning, og at man — som noget nyt — ikke fremover alene ville indskrænke sig til bygninger til brug for industrielle virksomheder. Mr. Maudling sagde, at der kunne være tilfælde, hvor det kan være lige så betydningsfuldt at skaffe beskæftigelse inden for handelen som inden for industrien. Også hotelbyggeri vil i øvrigt kunne komme på tale.

De vilkår, udlejninger sker på, er selv sagt af ret afgørende betydning. Hovedprincippet er her, at lejen ikke fastsættes

på grundlag af medgåede omkostninger, men ud fra bygningernes handelsværdi (current market value in the locality). Hvad dette betyder i praksis, er vanskeligt at trænge til bunds i, men hovedtankegangen er, at jo vanskeligere stillet et område er, jo mere vil handelsværdien falde i forhold til de medgåede omkostninger. I dag synes omkostningerne i Nordøst-England og Skotland f. eks. at betinge en pris pr. sq. ft. på $\frac{5}{6}$ sh. I Nordøst-England udlejes de pågældende bygninger for 4 sh. til $\frac{4}{6}$ sh., medens prisen i Skotland kan gå ned til $\frac{2}{6}$ sh.— $\frac{3}{6}$ sh.

§ 3 er helt ny. Paragraffen går ud på, at en erhvervsdrivende, der selv bygger inden for et Development District, er berettiget til et fast tilskud. Dette tilskud udgør 85 pct. af forskellen mellem byggeomkostningerne og bygningens salgsværdi eller rettere sagt 85 pct. af forskellen mellem nogle på forhånd opgjorte byggeomkostninger og bygningens anslåede salgspris.

Som det vil ses, er der en vis parallelitet mellem denne bestemmelse og de regler, der gælder ved lejefastsættelsen for bygningerne på Industrial Estates. I særlig vanskeligt stillede områder vil en erhvervsdrivende utvivlsomt efter de nye tilskudsregler kunne få dækket op til 20-25 pct. af de samlede byggeomkostninger.

§ 4 vedrører lån og garantier.

Bestemmelserne er som hidtil endog meget rummelige. Handelsministeren har beføjelse til at give lån og tilskud „i et sådant omfang og på sådanne vilkår“, som anbefales af et rådgivende udvalg, der også nedsættes efter loven.

Betingelserne for lån og tilskud er, at virksomheden fremover forventes at kunne stå på egne ben, og så naturligvis at virksomheden ligger inden for de særlige områder.

I forhold til tidligere er der her kun én væsentlig ændring. Herom sagde Mr. Maudling ved forelæggelsen:

„Paragraffen indeholder en væsentlig ændring, idet vi ikke har medtaget den tidligere bestemmelse om, at lån fra regeringen skulle være den sidste mulighed. Vi finder, at dette er en for restriktiv bestemmelse. På den anden side ønsker regeringen naturligvis ikke at gå ud i konkurrence med de almindelige pengeinstitutioner. Meget vil